

NAŠA LUČ

AVGUST - SEPTEMBER 1956

Pogovor z bralci

Nekdo je sprožil misel, da bi organizirali za leto 1958., ko bo sto let, odkar se je Marija prikazala v Lurdu v Franciji, **skupno romanje** slovenskih izseljencev po Zapadni Evropi v Lurd. Kdor bo že zdaj začel hraniti in varčevati v ta namen, se bo tega zares izrednega romanja gotovo lahko udeležil.

Letos bo lahko vsak rojak in rojakinja preko „Naše luči“ voščila za Božič in Novo leto. V prihodnji številki vam povemo kako. Trgovce in podjetnike še posebej na to opozarjamo.

Vprihodnjem letu bo doživela, če bo Bog dal, naša izseljenska skupnost Zapadne Evrope izredno veliko slavo. Na velikonočni ponedeljek bo imel v **Holandiji novo mašo** rojak, ki je izšel iz slovenske izseljenske družine! Že zdaj začnimo sodelovati pri vseh pripravah z molitvijo, da bi Bog obudil v naših družinah še mnogo duhovniških in redovniških poslicev!

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske krvi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Veliki Šmaren

(Velika Gospojnica, Rožnica ali Vnebovzetje Marijino — 15. avgusta)

Danes odprto je sveto nebo,
rajski duhovi na zemljo gredo,
angeli hvalo in slavo pojo,
rožo Marijo v nebesa neso.

Družba nebeška Devico slavi,
svojo Kraljico prelepo časti,
Jezus objame pa Mater srčno,
pelje na sedež kraljevi v nebo.

Sveta Trojica Mariji glavo
z vencem kraljevim ozaljša krasno.
Angelski zbori zapojejo vmes,
pesem veselo Kraljici nebes.

Mati iz raja zdaj gleda na nas,
prosi Boga za otroke ves čas.
Usmiljenje sije iz njenih oči,
srce ljubezni do nas ji gori.

PRIHODNJA ŠTEVILKA IZIDE
1. OKTOBRA.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.

Leto V. — Številka 7

Avgust — September 1956

Bratje na delo!

Čeprav je danes po zaslugi družinskih doklad mnogo laže kot nekoč, vendar še vedno ne manjka skrbi v družini, kjer se okrog očeta in matere suče kopica nedoraslih otrok. Za žlico jih grabi cela četa, za delo pa sta samo dva. Upravičena želja takih staršev je pač, da bi jih pri delu bilo toliko kot pri jelu.

Za delo pa je seveda treba zadostne doraslosti, moči in izurjenosti, česar nekateri otroci žal nikoli ne dosežejo. Vse življenje ostanejo neogljeni zaostanci in neuporabni pohabljeni. Ti so družini v veliko breme.

Zato pametni starši, ki hočejo imeti dobre delavce v družini, posvečajo veliko pažnjo pravilni rasti in zdravemu razvoju otrok.

Prenesimo to primero na družino, v katero smo se rodili s svetim krstom. Postali smo člani **BOŽJE DRUŽINE**, ki ji pravimo **katoliška Cerkev**.

Božje življenje, ki ga je našim dušam prinesel sv. krst, kot lepo razlaga Janez Oražem v svoji knjigi: „Naša župnija“, je vsa detinska leta tlelo neopazno kot iskrica pod pepelom. Po naši lastni zaslugi sploh ni moglo napredovati, le iz božje dobrote je rastlo po materinih molitvah in žrtvah.

Še manj pa smo takrat mogli pomagati v božji rasti svojim bratom in sestram v Kristusu, katoliški skupnosti, duhovniku. Za delo v božji družini smo bili zares brezkoristni otroci.

A tega nam nihče ne more zameriti. Bili smo pač otroci.

Kakšna silna škoda za nas same in za vso družino krščenih pa bi bila, ČE BI TAKI,

BREZKORISTNI, OSTALI VSE ŽIVLJENJE.

+

Kristus, kateremu smo se s krstom pridružili kot žive mladike, je hotel to nesrečo preprečiti. Imel je namreč pred očmi silno nalogo, ki nam jo je nameraval poveliti. Za to nalogo pa so potrebni **DOBRI DELAVCI**. Zato je bila njegova velika skrb, da bi mi tako duhovno dorastli, da bi bili sposobni za delo, ki nam ga je zaupal.

V ta namen je med drugim postavil zakrament svete **BIRME**, kateri bi po slovensko mogli reči sveta **POTRDIŠTEV**.

Z novimi milostmi in darovi Svetega Duha nas ta zakrament utrdi v nadnaravnem življenju; z **neizbrisnim znamenjem**, ki ga kot pečat vtisne duši, pa nas pomakne za stopnjo više v organizmu Cerkve in tako naš položaj v njej znova utrdi.

Navadno pravimo, da postanemo s krstom otroci božji, z **birno** pa **vojaki in borci Kristusovi** pri razširjenju in utrjevanju njegovega duhovnega kraljestva.

+

Če si hočemo s primero iz družinskega življenja še naprej pomagati, bomo rekli, da po sv. birni postanemo **polnoletni udje božje družine** in s tem **pravi delavci božji**. To delo nam sv. Peter takole razlaga: „Vi pa ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavna dela njega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč“ (1 Petr 2, 9).

Vsak zakrament nas priliči Kristusu; trije zakramenti: krst, birna in mašniško posvečenje pa nas Njemu še posebej približajo, ker iz njih med drugim sledi tudi to, da **On PO NAS nadaljuje svoje veliko odredišilno delo** in Mu tako postanemo podobni tudi v **DELU**.

Z vsem polnomočjem vrše to delo škofje in duhovniki pod vodstvom Kristusovega namestnika, rimskega papeža. Pri tem poslanstvu pa imajo svoj **VÁŽEN DELEŽ VSI KRISTJANI**. Nadnaravno usposobljenost in dolžnost za to delo jim poleg krsta da ravno sv. birma, zakrament sv. potrjenja.

+
Bratje in sestre, ali kaj mislimo na to, da smo po sv. birmi postali „pridobljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavna dela njega, ki nas je poklical iz teme v svojo čudovito luč“?

Smisel luči je, da sveti in greje.

Gospod želi, da bi SVETILI tudi mi. Za to nas je odbral, poklical in potrdil.

Gospod želi, da ta „čudovita luč“, luč evangeljskih resnic, **PO NAS** zasije vsemu svetu.

Gospod je hotel, da **od nas** zavisí rast in napredek božje družine in s tem usoda vsega sveta.

Točno!

Tudi usoda vsega sveta.

Kajti, kje, bratje, bi mogli dobiti **solidnejši temelj** za osebno, družinsko, narodno in mednarodno življenje kot v **LUČI EVANGELJSKIH NAUKOV**?

Kje bi nam uspelo **najti popolnejši** odgovor na usodno vprašanje o **smislu** našega življenja?

Kje, bratje?

Nikjer!

Kdo bi nas vendar mogel o vsem tem točneje in zanesljiveje poučiti kot naš Gospod sam?

In **MI VSI** smo po sv. birmi poklicani za glasnike, apostole tega Gospodovega rešilnega nauka. Vsak po svojih okoliščinah in možnostih.

Ni tedaj že dovolj, ako se trudimo samo za osebno popolnost. Ni dovolj, da smo kristjani za štirimi stenami. Mi se ne moremo izgovarjati, češ: „Nisem varuh svojega brata!“ Mi moramo imeti široko srce tudi za

druge. Poklicani smo, da delamo za skupnost, sredi katere živimo, in za blagor vesoljne Cerkve.

Mi moramo svet vrniti Kristusu! To je velika misel, ki nas mora navdušiti. Mnoge silne duhove je že iztrgala iz njihove duhovne otopelosti ter jim popolnoma spremenila smer življenja.

Kakšen smisel pa bi imel Kristusov nauk, če bi ostal **IZVEN** življenja?

Namen tega nauka je **PREKVASITI** vse življenje in ga **PRENOVITI**.

Tu pa se seveda skriva ogromno dela, molitve in žrtev, ki čakajo nas kristjane.

Žetev je torej velika, a **delavcev — malo!** Kako to?

Ena največjih tragik sodobnosti je v tem, da toliko kristjanov BREZBRIŽNO STOJI OB STRANI, ko se mala peščica zvestih obupno bori za zmago Kristusovih načel, od katerih zavisí rešitev sveta.

Mnogi so Cerkvi, namesto da bi ji pomagali, s svojo duhovno otopelostjo in pokvarjenostjo v veliko breme in sramoto.

+

Kako je z nami, bratje?

„Žetev je velika, a delavcev malo!“ ...

Ali se zavedamo, da smo poklicani tudi mi?

Bodimo pošteni in iskreni ter pustimo ob strani vse mogoče izgovore, ki so samo potuha naši mlačnosti in duhovni lenobi!

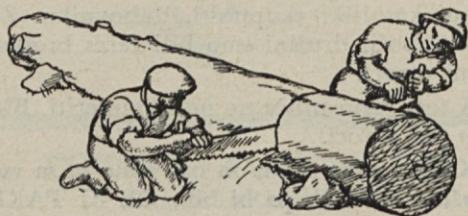
Usoda mnogih, mnogih bratov zavisí od nas!

Še več!

Kdor je zvest klicu, ki ga je prejel pri sv. birmi, ne dela samo za svojo osebno srečo in srečo bratov in sestra v Kristusu, temveč, kot smo rekli, odločilno sodeluje pri reševanju sveta.

Bratje, na delo v božjem imenu!

V-ko.

LJUDJE SO NEJEVOLJNI NAD BOGOM ZATO, KER JE ROŽAM DAL TRNJE. ZAKAJ SE MU RAJSI NE ZAHVALIJO ZA TO, DA NA TRNJU RASTEJO TUDI ROŽE?

„Kaj bo zdaj Anica naredila?“

„Saj si lahko misliš, Tinal! Razporoko bo skušala doseči in potem se bo s tistim Nemcem poročila.“

„Kako? Pa ne v cerkvi?“

„V cerkvi ne. Cerkvene razporoke ni. Kajti ne more več ujeti tiste besede, s katero je obljubila brezpogojno zvestobo do smrti svojemu ženinu Rudiju. Slovesna je bila tista beseda, pred Bogom izgovorjena in pred Njegovim namestnikom. Tiste besede ne more več vzeti nazaj.“

„Potem pa v resnici ne bo znova poročena?“

„Seveda ne bo poročena. S tisto registracijo na občini si bo odkupila le mir pred policijo. Pred državnimi oblastmi bo v redu, kot tisti, ki je prijavil svoje kolo in plačal takso.“

„Še najboljše je bilo poprej pri nas, ko se ni bilo treba nič registrirati. Župnik je sporočil na občino in je bilo dovolj. Pa je bolj držalo kot pa sedaj. Seveda, poslanci so naredili ta zakon o registraciji zato, da bodo lahko drugo žensko dobili, ko so se svoje naveličali.“

„No, pustimo to. Bolj pomembno je to, kar sem zadnjič brala v neki knjižici. Pisalo je, da je **nerazdružnost in enotnost zakona nujna lastnost pravega zakona**. Ni se še videlo, da bi en človek poljubljal dve ženski hkrati in obema hkrati obljubljal, da bo umrl zanju. Narava zahteva, da sta prava ljubezen in pravi zakon le z enim zakonskim sodrugom. Kar nekateri počenjajo po strani z drugim, to je tako napačno kot tisti, ki krade in goljufa. Pa tudi se še ni slišalo — niti v romanih ne — da bi kdo ali katera ljubila kakega in mu govorila: „Za dva meseca te imam rada... Dokler me boš ubogal, te imam rada.“ Tako ponašanje je igračkanje, sleparija, ne pa poštena, globoka in resnična ljubezen. Nerazdružnost je nujna lastnost poroke. Prava ljubezen teži za popolnim duševnim in telesnim združenjem moža in žene in sicer do smrti, za vesele in žalostne dni, za vso življenjsko pot, naj vodi po ravnem ali navkreber. Ko sem zadnjič gledala film o Polineziji, sem

videla, kako imajo tam navado, da po poroki pri ženitnini jesta ženin in nevesta oba iz iste posode in z isto žlico. Niso kristjani, pa vendar razumejo, kaj je poroka, kaj zakonsko življenje.“

„Kristus je farizejem razločno povedal: „Ali niste brali, da je tisti, ki je od začetka stvaril, ju ustvaril kot moža in ženo ter rekel: ‚Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se bo pridružil svoji ženi in bosta eno telo.‘ Zatorej nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne loči!“ Tako pravi evangelist Matej (19, 3–7). Luka je zapisal te-le Kristusove besede: „Kdor odslovi lastno ženo in se z drugo oženi, je prešuštnik. In kdor se z ločeno oženi, je prešuštnik.“ — „Žena je vezana, dokler živi njen mož,“ je pisal apostol Pavel vernikom v Korintu v Grčiji.“

„Če pogani živijo tako bolj po živalsko, se končno še razume. Toda da v deželah, kjer je luč krščanstva razsvetlila ljudi že pred tisočletji, živijo tako, je to dokaz, da je človeška družba zares gnila, ker je gnilo najsvetejše, kar je — ljubezen moža in žene.“

„Pa je vedno več tega gnilega med nami. Kar pogledaj našo ulico! Našega Franceta je zadnjič nekdo vprašal, kako dela, da se midva razumeva. To sem se smejala, ko mi je to pravi! Ljudje že ne verjamejo več, da je mogoča prava ljubezen. Seveda, ker se na Boga nič več ne ozirajo in ne gledajo, da bi Njegovo voljo spoštovali. Samo sebi bi radi stregli.“

„Največji reveži pri tem, če pride do ločitve, so otroci. Koliko jih je prišlo ob očeta! Koliko ob mater! Takemu otroku vse življenje nekaj manjka. Ni občutil, kaj se to pravi, toplo domače družinsko ognjišče. Kri- vi so starši, ki se niso zvezali z namenom, ustvariti skupno ognjišče, v katerem se bodo rodili in vzgojili otroci, dediči nebes, ali pa, če so ta namen imeli, mu niso ostali zvesti. Svoje besede niso spoštovali. Po- teptali so jo in prelomili.“

Pred dogodki

(Nadaljevanje in konec)

7. V Ameriki

Časopisi so poročali tudi o dozdevnih prikazovanjih Matere božje 40-letni materi sedmerih otrok Ani Van Hof v maju, juniju, avgustu in oktobru 1950 v Necedah, Wisconsin, USA.

Marija naj bi ji rekla tudi tole: „Pomni, otrok moj, čas prihaja, ko bo gorje in pobijanje mojih otrok hujše kot kdaj v človeški zgodovini...“ (30. maja). — „Dopri- našajte žrtve, pokoro in molitve za grešnike...!“ (4. junija) — 16. junija ji je pokazala velike slike razdejanja, če se svet ne poboljša. Bile so tako velike, da jih ni bilo mogoče vseh pregledati. Večkrat je omenjala opomine v Fatimi in drugod. „Moramo moliti, čas je prav kratek. Zares kratek!“

8. Čudodelna svetinja

Kdo danes ne pozna čudodelne svetinje, ki jo je Marija razodela redovnici — usmiljenki sv. Katarini Labouré? Na Rue du Bac v Parizu boste v sestrski kapeli opazili tudi slovensko ploščo na steni, ki govori o neštetih milostih, podeljenih s pomočjo Marijine svetinje. Če prebiramo spise sv. Katarine, pa opazimo Marijine izjave, ki tudi napovedujejo dogodke, o katerih na tem mestu razpravljamo.

18. julija 1830. je Marija rekla svoji izbranki ob zaključku prikazni: „Moj otrok, križ bodo zaničevali, kri bo tekla po cestah... Otrok, ves svet bo poglobljen v trpljenje... potem pa pride mir.“

Druga napoved so besede, ki jih je sv. Katarina napisala kratko pred svojo smrtjo, kakšen naj bi bil kip Brezmadežne (tako, kot je videla Marijo, ko je ta držala zemeljsko oblo v svojih rokah). Katarina piše: „... O, kako bo lepo, ko bomo slišali: Marija je Kraljica vesoljstva! — To bo čas miru, veselja in sreče in (ta mir) bo trajal dolgo časa... Dvignili bodo (Marijo) kot kako zastavo in potovala bo okrog sveta.“

Pisatelj Kajetan de Salis razlaga te napovedi v knjigi, ki je v nemščini izšla v Altöttingu 1954. Vse druge napovedi so se že izvršile. — Zakaj ne bi mogli sklepati, da se bo tudi ta: „Ko bo ves svet poglobljen v tr-

pljenje“, „bo nastopila dolga doba miru“, posebno če jo osvetlimo z izjavami v Fatimi.

* * *

Ko zaključujem vrsto teh zasebnih razodetij, ponavljam, da **nimajo takšne veljave kot dogodki v Fatimi**. Zanimivo pa je, kar napovedujejo.

KAJ STORITI?

Naj bo že tako ali tako, zgleda, da stojimo pred odločilnimi dogodki. Človek se vpraša, kaj storiti. Morda bo kdo poskrbel, da bo imel doma blagoslovljeno svečo. Toda to ni važno. Kaj je treba storiti, je povedala Marija v Fatimi.

Treba je **spremeniti naše življenje**. Prenehati je treba z grehi nečistosti, nesramnosti in razbrzdanosti v besedi in obnašanju, grehi z nedostojno nošo novodobnega ženstva, grehi nevere in verske mlačnosti, brezbržnosti za verske reči, razkošja nekaterih, grehi družabne krivičnosti, obrekovanja, medsebojnega sovraštva, preklinjanja in bogokletja.

Da do tega pride, je treba **veliko moliti**, zlasti moliti rožni venec vsak dan, ne le z ustnicami, ampak s premišljevanjem in ne z brezmiselnim drdranjem.

Poleg tega je treba **delati pokoro**, vzeti nase **prostovoljne odpovedi, delati zadoščevanje**. V svetu uživanja željnosti se morejo rešiti samo taki, ki imajo duha premagovanja.

Posebno sredstvo zaboljšanje sveta in za odvrnitev nesreč je **pobožnost do brezmadežnega Srca Marijinega**. Ta se zrcali predvsem v dveh načinih: v posvetitvi Marijinemu Srcu in v opravljanju 5 prvih sobot.

Posvetitev je nekakšna slovesna obljuba Marijinemu brez. Srcu, da hočemo zares krščansko živeti in zadoščevati za žalitve, ki jih svet prizadeva Jezusu in Mariji.

Pobožnost 5 prvih sobot pa obsega: na pet zaporednih prvih sobot v mesecu je treba iti v cerkev in po opravljeni sv. spovedi prejeti sv. obhajilo in ga darovati v zadoščevanje Marijinemu Srcu, ki ga mnogi tako žalijo. Treba je zmoliti rožni venec in četrte ure premišljevati eno od skrivnosti sv. rožnega venca. Kdor opravi to pobož-

nost v duhu pokore in zadoščevanja 5 zaporednih prvih sobot, temu je Marija obljubila, da mu bo ob smrtni uri pomagala z vsemi za zveličanje potrebnimi milostmi.

Naj bi vzplamtela tudi med našimi izseljenci gorečnost za to pobožnost, ki ima v sebi tako veliko moč!

Kdor živi z Jezusom in Marijo, temu se ni ničesar bati, pa naj pride, kar hoče!

K o n e c

ZLATI ČASI

*Oj, lepi zlati časi,
za vedno ste minili,
jaz pa po tujini
iz kraja v kraj potujem.*

*Gostoljubnost tujo uživam,
domotožje me boli.
Srce pa le nazaj domov
v hribe si želi.*

*Kadar bo končana
moja pot trpljenja,
naj mi Bog pomaga
do večnega življenja.*

Jožko Potočnik, Belgija

NAD NAGASAKIJEM

si je prižgal luč

(Junak R. A. F.-a Leonard Cheshire)

Nosilec Viktorijinega križa

Cheshire je bil študent prava v Oxfordu. V teh letih univerzitetnega študija je živel zelo posvetno. Sam pravi, da se je vračal domov iz zabavišč šele po tretji uri zjutraj; pil je pač življenje v velikih požirkih. Leta 1939 je zapustil vseučiliško mesto in se vpisal v R. A. F. (Kraljevo angleško letalstvo). Njegova močna narava je našla za nekaj časa smisel življenja. Zaradi svoje sposobnosti je napredoval. Leta 1943 je bil sprejet v legendarno „eskadriljo 617“, ki je prizadevala Nemcem velike izgube. Izumil je taktiko nočnih nizkih napadov. S svojim letalom je metal iz višine 200 metrov zažigalne bombe, ob katerih razsvetljava so potem težki bombniki mogli vr-

šiti svoje razdiralno delo. Tako je razrušil kapetan Cheshire sedež Gestapa v Münchenu in močno poškodoval bazo odmeta V-1 v severni Franciji pri Peenemündu. Po svojem stotem uspešnem letalskem poletu je bil poklican v kraljevo palačo v Buckingham, kjer je prejel najvišje angleško odlikovanje: VIKTORIA CROSS—Viktorijin križ.

Zavrtimo za nekaj minut film večera praznovanja tega odlikovanca:

Prvo dejanje: Razkošen bar v Londonu; v plesni dvorani igra orkester, letalci RAF-a in ostali povabljeni plešejo z angleškimi blondinkami. Ob koktajlu se zabava že na pol pijana višja angleška družba. Kapitan Viktorijinega križa je ves v slavi.

Nenadoma pa vzbudi pozornost družbe glasen razgovor in prerek o Bogu. Pozornost vseh je sedaj pri tej debati. Takrat zavpije v družbo kapitan Cheshire: „Bog ni nič drugega kakor vest, ki nam pravi, kaj je dobro in kaj zlo“.

„Ni tako!“ se zasliši iz družbe oster ženski glas. „Čudim se, da more tako inteligenten oficir izreči tako neumnost. Bog je vendar bitje.“

V trenutku je kapitan obmolnil. Takoj je šel vase. To je bilo njegovo prvo srečanje z Bogom. Zapustil je takoj bar in odšel domov. Zadnji del noči je prečul v nemiru. Do jutra je razglabljal besede, ki so ga zadele v živo: „Bog je vendar BITJE“. Kdo ima vendar prav, on ali včerajšnja dama, ki se zna tudi zabavati kakor on? Odslej razglablja vedno le o BOGU in verskih resnicah...

Drugo dejanje: Po končani vojni v Evropi najdemo kapitana Cheshire na otoku Mariannes v Pacifiku. Služi pri ameriškem letalstvu. Luč, ki ga je obsvetila v londonskem baru, se zopet približuje v zori 13. oktobra 1945. Nasproti ji leti v težkem bombniku B 29, ki nese nad Japonsko drugo atomsko bombo. Letijo v višini 11.000 metrov. Pod njimi se belí v jutranji zarji na smrt obsojeno mesto Nagasaki. Kapitan Cheshire pritisne na gumb. Čez nekaj sekund se valijo proti nebu ogromni atomski stebri dima. Mesto je postalo en sam velik grob desettisočem. V atomskem kapitanu se je ta trenutek tudi nekaj zrušilo. Kaj?

VERA V ČLOVEKA. Pred očmi je odslej videl le ogromen vprašaj, ki je pokrival BOGA in ČLOVEŠTVO. „Kakšno vlogo igra Bog v življenju človeka? Človeštvo se mora vendar obrniti k nekemu, ki je več kakor pa ta jedrna energija, K NJENEMU STVARITELJU — k BOGU.”

Tretje dejanje: Kapitan Cheshire je zopet na Angleškem. Dnevno časopisje poje hvalo „največjemu pokončevalcu sovražnika”. Vsa Anglija govori o „najbolj odlikovanem oficirju imperija” ter o „najboljšem zračnem strategu”. — A jedrna luč NAGASAKIJA je oslepila za vse posvetno njenega povzročitelja. Kapitan druge atomske bombe zapušča R. A. F. Angleški SA-VEL se je po japonskem Damasku začeljal spreminjati v PAVLA.

V sencí Kristusovega križa

Z dnevom izstopa iz RAF-a je začel boj proti uničevalni vojni. Kupil je nekdanje letalo Mosquito. Sedaj ga vidimo v Franciji, Nemčiji, Nizozemski in drugod ter slišimo, kako pridiguje ljudem o miru in bratski ljubezni. A svet ga ne poslušá, ker ni v miru z Bogom in zato tudi ne želi miru s svojimi brati.

Razočaran nad ljudmi organizira na svojem veleposestvu KOLONIJO, kjer naj bi našli v bratski skupnosti mir in delo nekdanji vojni veterani. Zaradi velikih skrbi in naporov zbolí. Vidimo ga v Kanadi, kjer postane drvar v tamkajšnjih gozdovih. Tu se najprej sreča z nekim protestantskim pastorm; ta mu govori o Bogu. A Cheshire spozna, da v protestantizmu ni prave resnice. Manjka podlaga—fundament, ki je avtoriteta, t. j. NEPREMAGLJIVA PETROVA SKALA.

Ozdravljen se vrača v Anglijo. Svojo polj-

STARŠI !

Za dobro krščansko vzgojo je učenje katekizma premalo. Treba je otroka učiti živeti v krščanskem prepričanju. Taka vzgoja je NAJVEČJA DOTA, ki jo morejo starši dati otroku. Pri tem težkem, a važnem opravilu jim more odlično pomagati katoliška šola. Zato je dolžnost krščanskih staršev, da pošiljajo svoje otroke v katoliške šole!

Starček pod lipo

*Pod lipo starček tu sedim,
na klopi se lepo hladim,
ko z neba sije sonce vroče.
Otroci v sencí rajajo,
igrajo se, razgrajajo,
jaz pa jih gledam, stari oče.*

*Oj kje, oj kje je tisti čas,
ko sem tako igral se jaz,
za mráz ne maral in vročino!
Tu gledal sem čez mnogo let
otroke svoje, zdaj pa ded
tu gledam sinovo mladino.
... Le čakaj, čakaj, pride čas,
ko boš sedel tu — kakor jaz.*

sko kolonijo najde prazno in zadolženo. Kaj naj počne sedaj? Čez par dni pride k njemu neki njegov vojak, ki so ga bolnega odpustili iz bolnice. Sprejme ga v svojo hišo in položi v svojo posteljo, sam pa se uleže poleg njega na gola tla. Nekdanji vojak na postelji, kapitan pa na tleh.

Le kdo je bil zmožen spremeniti tega ponosnega junaka RAF-a? Nihče drugi ne kakor Kristusov vzgled. Čez par dni je vojak umrl. Bil je katoličan. Edina njegova zapuščina je bila knjiga: „EN GOSPOD — ENA VERA” in to knjigo sedaj marljivo prebira kapitan Cheshire ...

Za Božič 1948 postane katoličan. Odslej še podvoji svoje delo. Svoj dvorec spremeni v SANATORIJ. Za temelj hiši postavi Marijin kip, katerega ustoliči njegov zračni maršal Lord Tedder, ki je postal katoličan v l. 1945. — Čez par let postavi „Dom sv. Terezije” in kmalu nato „Dom sv. križa”. Sedaj gradi že četrti dom za bolnike. Leta 1952 je zbolel na pljučih, a tudi na bolniški postelji ne miruje. Od tu govori po angleškem radiu (BBC), piše in dela načrte za širjenje Kristusovega kraljestva na zemlji. Pri vsem tem pa ima nezlomljivo vero in zupanje v pomoč Matere božje, katere vnet častilec je sam.

Tudi kapitan Cheshire, največji junak angleškega RAF-a, je našel LUČ, a sedaj ne miruje, temveč dela, da bi to LUČ posredoval tudi drugim.

I v a n

O PRAVI IN „LJUDSKI“ DEMOKRACIJI

Demokracija je beseda, ki v današnjem svetu zavzema izredno vidno mesto. Upravičeno! Saj je res nekaj lepega, če jo pravilno pojmuje. Pomeni, kot se je dobro izrazil ameriški predsednik A. Lincoln: „VLADO LJUDSTVA ZA LJUDSTVO“.

Toda kot toliko drugih reči, je človek tudi to besedo zlorabil. Koliko najbolj nečloveških zločinov se je že izvršilo in se jih še vrši pod njenim imenom?! Kajti **pod izrazom „ljudska demokracija“**, ki ga brez vsakega smisla za čast in poštenje uporabljajo komunisti, se skriva **najbolj nečloveška tiranija**, kar jih pomni zgodovina.

Tako poznamo dve demokraciji: **pravo demokracijo**, katero Pij XII. priporoča kot najprimernejšo sodobno obliko vladanja, in **„ljudsko“ demokracijo**, katere zahrbtnost brédsko skušajo narodi za „železno zaveso“.

Da bomo laže samostojno presojali sodobna dogajanja, pogledajmo, opirajoč se na dr. Ahčinovo „Sociologijo“, II. 2, nekatere značilnosti prave demokracije, ob katerih nam bo kar sama od sebe padla v oči lažnivost „ljudske“ demokracije.

1. Rekli smo, da je prava demokracija **vlada ljudstva za ljudstvo**. Ljudstvo določi z ustavo, osnovnim zakonom, obliko vladavine in obseg vladnih oblasti. Vsak državljan z enakim glasom odloča kot aktivni činitelj o vseh vprašanih, ki se tičejo življenja in reda v državi.

V „ljudski“ demokraciji pa ljudstvo nima besede. O vseh važnih zadevah odloča peščica članov komunistične partije. **Ljudstvo je tu samo brezpravna raja**, nad katero komunistični vodje izvajajo svoje revolucionarne poskuse.

2. **Enakost državljanov pred zakonom in pravno varstvo njihovih svoboščin** je druga značilnost prave demokracije. Pravilno pojmovana enakost pomeni, da so za vse državljanke **enake možnosti** v državi in da ni nobenih stanovskih ali rodbinskih prednosti. Pravno varstvo pa pomeni, da v pravi demokraciji **vlada zakon**. Pred zakonom so vsi enaki in enako odgovorni. Tudi oblast-

niki niso nad zakonom. Celó nasproti vladi more sleherni uveljaviti svoje zakonito upravičene zahteve.

„Ljudske“ demokracije so sicer odpravile **stare stanovske razlike in prednosti**, a uvedle **novе, še večje**. Člani komunistične partije imajo na vseh področjih posebne prednosti. Če nisi član partije, so ti vrata do napredovanja zaprta.

Glede prave varnosti v tej „demokraciji“ velja načelo, da so **koristi partije NAD zakonom**. Obsodba je često bila izrečena, predno se je sodna obravnava začela, če se je sploh začela.

3. V pravi demokraciji ljudstvo svoje volje v vladi ne izvaja neposredno, temveč po svojih voljenih predstavnikih. Dolžnost vsakega poslanca je zastopati **splošne koristi**.

V „ljudski“ demokraciji pa ljudstvo sploh nima možnosti, da bi kakorkoli izvajalo svojo voljo. Edina možnost bi bila splošni upor. Tako zvani poslanci v tej „demokraciji“ se zavedajo, da **morajo koristiti partije ceniti više od splošnih koristi**, če hočejo **ostati na stolčkih**.

4. V pravi demokraciji ljudstvo v **svobodnih volitvah** izbere svoje predstavnike za narodno predstavništvo.

V „ljudskih“ demokracijah ni govora o **svobodnih volitvah**, ker ni protikandidatov in ker ni nepristranske kontrole pri štetju glasov. Komunistični kandidati so večinoma že vnaprej izvoljeni z nad 90% večino...

5. Najvišji zakonodajalec v moderni demokraciji je **zakonodajna skupščina** ali **parlament**, navadno v obliki dvojne zbornice: poslanske zbornice in senata. V parlamentu sklepajo poslanci in senatorji z navadno večino, ako pa gre za zelo važno zadevo, z dvetretjinsko večino.

V „ljudski“ demokraciji pa tvori najvišji zakonodajni organ nekaj „tičev“ iz vrhov komunistične partije. Tako zvani parlament ima samo čast enoglasno (!) „potrditi“ je prej sprejete sklepe.

6. Nadaljnja oznaka resnične demokracije so **politične stranke**, ki ljudstvo zastopajo po njegovih svetovnih nazorih, gospodarskih in stanovskih vidikih. **Večstrankarski sistem je bistvena označba resnične demokracije**.

„Ljudske“ demokracije pa ljubosumno

čuvajo svoj enostrankarski sistem. To je znak njihove slabe vesti. Dobro vedó, da njihova „ljudska demokracija“, kot nazivajo svojo vlado, ni nič drugega kot neprestano brezvestno norčevanje iz prave ljudske volje. Strah jih je. Vedo, da nikakor ne smejo dati narodu priložnost v opozicionalni stranki pokazati svoje resnično mišljenje o „sladkostih in dobrotah“ tako hvalisanega komunističnega vodstva. Zato hitro zavijejo vrat naivnežu, ki se je drznil postaviti predlog o večstrankarskem sistemu.

7. K bistvu prave demokracije spada **nadzorstvo nad politično oblastjo**. To nadzorstvo je dvojno. Prvo je v delitvi oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno oblast, ki jih morajo opravljati različne osebe, da morejo nepristransko druga drugo nadzirati in držati v zakonitih mejah. Posebne važnosti je neodvisnost sodstva. Drugo nadzorstvo pa izvaja **parlamentarna opozicija** nad vladajočo stranko. Opozicija mora biti zakonito zaščitená pri izvrševanju svoje naloge, ki je

v tem, da z graditeljsko kritiko opozarja na pomanjkljivosti vladnih ukrepov in tako od svoje strani varuje in pospešuje skupno blaginjo.

„Ljudskim“ demokracijam manjkata oba navedena činitelja nadzorstva nad politično oblastjo. Tu ne more biti namreč govora o stvarni delitvi oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno, ker vse tri drži na vrvcih ena in ista komunistična partija. Zakonite opozicije kot nadzornega organa nad politično oblastjo pa seveda komunistična oblast iz znanih razlogov tudi ne dopusti.

Prava demokracija je — če so ji njeni nosilci (ljudstvo) dorasli — v resnici družabni sistem, ki je zmožen narod pripeljati na pot svobode, napredka in splošne blaginje.

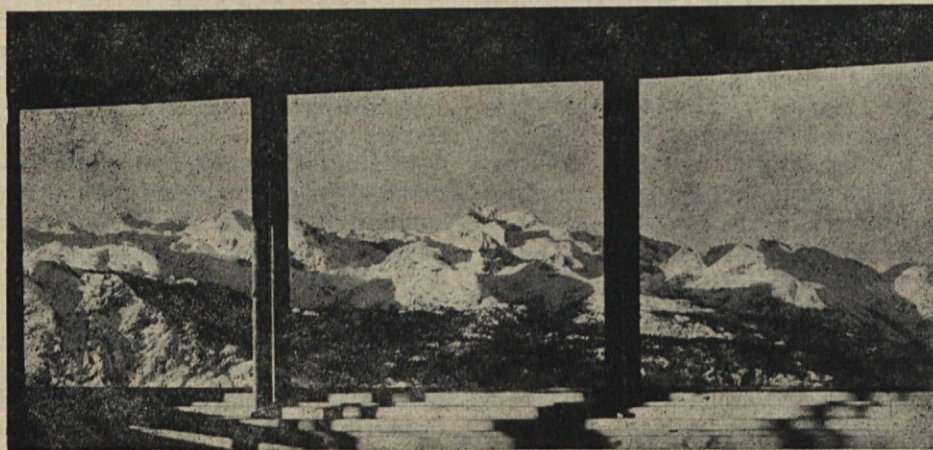
„Ljudska demokracija“ pa je sistem **NAZADNJAŠTVA**, čigar bistvene lastnosti so **laž, prevara, izkoriščanje, nasilje, tiranija**.
Da, tiranija! K-ov.

Iz domačih krajev

V Ljubljani je začela poslovati centralna otroška klinika. Zanjó so prispevali Slovenci iz Amerike 150.000 dolarjev. — V Celju se pripravljajo na gradnjo novega mostu čez Savinjo. — Kmetijska šola na Grmu pri Novem mestu slavi letos 70-letnico obstoja. — V Črnomlju so zgradili nov most čez Do-

bličico. — V Ilirski Bistrici je bil 22. jun. spet kratek potres, ki ni naredil škode. — Sredi junija je toča na Vipavskem povzročila za 250 milijonov dinarjev škode, zlasti na vinogradih. — V rudniških krajih v Zasavju precej zidajo, ker manjka stanovanj.

V Filovcih v Prekmurju so lani prišli do podzemeljskega plina, letos pa tudi do vrelcev nafte. Bruhnila je 40 metrov visoc-

V kraljestvu našega gorskega očaka Triglava

ko. — Ob vsej slovenski obali ob Kopru je izbruhnila epidemija meningitisa. Okoli sto otrok je obolelo doslej. — Muhasto vreme je sredi junija pobelilo pobočje Triglava s snegom. — Okrog 5.000 lovcev iz vseh krajev Slovenije se je zbralo na svojem prvem zborovanju v Portorožu ob Jadranskem morju. Tam so priredili tudi lovsko razstavo. — **Idrija** je slavila 30-letnico zadnje maturo na realki, za katero so se začeli potegovati že pred 240 leti, ker je bil ta kraj drugo največje mesto na Kranjskem.

Nedavno je prišlo v Slovenijo par ducatov ameriških Slovencev, ki so se odločili preživeti zadnje dni svojega življenja na domači grudi. — V Hrastniku so slavili 25 let od ustanovitve steklarske **godbe**. — 14-letnemu študentu Silvu Virantu je padla aktovka v Ljubljano. Skočil je v vodo po njo in skušal izplavati iz reke, a je obnemogel. Voda ga je odnesla vpričo 500 Ljubljancanov. — Konec maja se je utrgal oblak nad Pohorjem. Voda Dravinje je zelo narasla in preplavila kraj **Zreče**. — Slikar-umetnik Gojmir Kos je slavil 60 let življenja. Zanimiva je bila konec junija v Ljubljani razstava 319 **izumov**, ki so jih pogruntali razni domači izumitelji. Dr. Lenard je predlagal n. pr., da bi slovenski **Kras zaščitili pred burjo** s tem, da bi zasadili primerno vrsto drevesa evkaliptusa. To drevo bi dajalo tudi smolo Kraševcem. — **Borovnice** so letos nadpovprečno dobro obrodile.

VERSKÉ NOVICE

Strašno bogoskrunstvo. — V cerkvi na Rojih blizu Kamnika so ljudje vso cerkev lepo okrasili, ker so imeli drugi dan prvo sve-to obhajilo otročičev. Ponoči 27. maja pa sta vlomila v cerkev skozi okno pri stranskem oltarju dva človeka in napravila v njej žalostno razdejanje. Drugo jutro so našli obe mali banderi razcefrani, velikemu banderu pa odlomljen križ. V zakristiji je bil pripravljen plašč raztrgan in podobe v spomin sv. prvega obhajila razmetane po tleh. Iz zakristije je bila odnešena mašna knjiga in en kelih, iz cerkve pa misijonski križ.

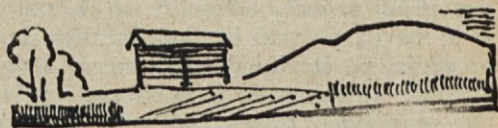
A vse to še ni nič v primeri s tem, kar se je zgodilo pri velikem oltarju. Tam so bile vse rože s posodami, vodo in prstjo raz-

metane po tleh in v vse to so bile raztresene in pomendrane vse male hostije, ki so bile v tabernaklju. Ciborij in monštranca nista bila odnešena, pač pa zvita in skrivljena, kolikor je to človeška roka zmogla. Potep-tanih sv. hostij ni bilo mogoče pobrati. Prvoobhajance je moral dušni pastir v njihove-m najlepšem jutru peljati v sosedno žup-nijo Radomlje, da so tam prejeli Jezusa.

Zaradi splošnega zgražanja oblast ni mo-gla drugega, kot da je vlomilca prijela in zaprla. Misijonski križ so ravno pred birmo našli v bližnjem gozdu. Tudi odnešene reči so pozneje dobili. Ni čuda, da se take stva-ri godijo, ko pa ob vsaki priliki pripo-vedujejo mladim ljudem, da je vera nekaj mračnega in človeka ne vrednega. Saj je ne-davno sam Državni zavod za knjige izdal debelo zbirko vseh mogočih laži in klevet o veri in duhovščini pod naslovom „Črna in-ternacionala“.

V zadoščenje za to strašno bogoskrunstvo so po vseh cerkvah ljubljanske škofije mo-lili po eno uro pred izpostavljenim sv. Reš-njim Telesom.

Druge vesti. — Vlomili so tudi v podruž-nico sv. Martina pod Boštanjem v župniji Žalna v višnjegorski dekaniji. — Na Pri-morskem divja vohra **proti duhovščini** naprej. Zaprli so Ivana Kobala, župnika iz Črne-ga vrha (v Solkanu); Alojzij Gulič, žup-nik v Vremah na Pivki, je v zaporih v Ko-pru. Župnika v Solkanu Andreja Simčiča so tudi obsodili, povsem nezakonito. 6 me-secev bo zaprt, potem pa eno leto ne sme ni-kjer za ljudi maševati, ne pridigati, ne kaj drugega kot duhovnik opravljati. Tako želi „ljudska oblast“. G. Škarabota iz Levpe nad Kanalom so obsodili na 6 mesecev, g. Albi-na Bratino iz Otlčice na 50 dni zopora, g. Štefana Gnezda iz Podkrajja pri Črnem vr-hu na 8 mesecev strogega zopora, g. Cafuta iz Št. Lovrenca v Brdih na 8.000 d'n globe. — 24. junija je **80-letni škof dr. Srebrnič**, z otoka Krka, doma iz Solkana, opravil na Sveti gori pri Gorici slovesno sv. mašo.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

Občni zbor Slov. društva: Kot je bilo že objavljeno, bo občni zbor Slov. društva za Vel. Britanijo na prvo nedeljo v avgustu ob 4.30 pop. v „Našem domu“ v Londonu. Ako ob tem času ne bi bilo zbranih zadosti članov, se vrši uro pozneje ob vsaki udeležbi. Večernice bodo ob 5. uri v kapeli Y.C.W.

September in oktober: V septembru ne bo „Naše luči“, zato že danes opozarjamo, da bodo na obe prvi nedelji večernice z blagoslovom ob 5. pop., nato pa vsakikrat primerna prireditev v „Našem domu“.

Krsti: V Castlefordu, Yorks, je bil na binkoštni torek krščen Krištof Jereb. — V Bargoedu, S. Wales, 17. junija Gabriel Jug. — V Keighleyu, Yorks, 24. junija Franc Vlado Kofler in 1. julija Ivan Vidic. — Čestitamo.

Blagoslov novih domov: V juniju je župnik pri svojem obisku blagoslovil več novih domov. Tako v Stalybridgeu, Lancs.: Romih; v Leih-u, Lancs.: Brček; v Cheadle, Cheshire: Grčar — Žle; v Bradford, Yorks.: Lap, Farkaš in Jenič; v Keighley, Yorks.: Medved, Pankiewicz, Vidmar, Vidic, Supan; v Cleator, Cumberland: Benedičič; v Kilmaur, Škotska: Babnik, Dajčman, Steska. — Blagoslov vseh ostalih bo v avgustu in septembru.

Lepa slovesnost: V Rochdale so imeli že na binkoštno soboto zabavni večer s pestrim programom. Med najlepša doživetja v Angliji pa gotovo spada blagoslov in procesija otrok, kar je bilo tam na nedeljo pred sv. Alojzijem.

Dopoldan je bilo vreme precej deževno, vendar se je zbralo lepo število tamkajšnjih Slovencev k skupni maši v konventni kapeli, kjer so med mašo lepo peli, popoldne je bilo vetrovno, a suho, tako da so sestre pripravile oltar v veži njihove šole, ki je bila nam v celoti na razpolago. Pred oltarjem je bil najprej blagoslov otrok, potem se je razvila po vrtu in okoli igrališča lepa procesija, po številu dosti skromna, a vendar tako pristrčna, da je marsikomu privabila solze v oči. Bila je tudi prva slovenska

procesija na Angleškem. Otroci so ponosno nosili luči in tri bela banderca, moški nebo in križ ter peli. Župniku sta pomagala še dva duhovnika. Pridružile so se tudi sestre, da je njih petje dopolnilo petje moškega zbora. Po vrnitvi v šolo je bil še blagoslov. V dvorani je bil pripravljen čaj in tombola.

Seveda so bili najbolj zadovoljni in srečni otroci, pa tudi odrasli tega lepega dneva ne bodo kmalu pozabili. Iz srca smo pa hvalježni vsem, ki ste kakor koli pomagali pri tem: tako lastnikom avtomobilov, ki so pripeljali oddaljene k slovesnosti ter jih potem gostoljubno sprejeli pod streho, prav tako vsem, ki ste sodelovali pri procesiji in pripravili čajanko in tombolo. Bog daj, da bi se ob letu spet tako sešli zdravi in srečni!

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

V Eisdenu pripravljamo spet prireditev, pa tudi izlet v Nemčijo. O tem in ostalem napišemo drugič več.

Smrtna kosa v zadnjih mesecih ni mirovala. V kraju Vucht blizu Eisdena je zatisnila svoje oči mati **Alojzija Močnik**, previdena s svetimi zakramenti. Rojaki so ji priredili lep pogreb. Svoje sorodnike zapušča tudi pri Charleroi in Monsu. — V Waterschei-ju je junija dotrpel po daljši rudarski bolezni **Martin Vodnik**, doma z jugosl. Koroškega. Žena ga je pokopala po biblarsko; rojaki pa so poskrbeli, da je duhovnik blagoslovil grob, v katerem počiva, ker je pred smrtjo opravil sv. spoved. Kot sodelavcu Društva sv. Barbare so mu tudi zapeli. Zapušča v Waterscheiu sina, v Herk-de-Stad pa hčer Barbaro, por. Ruebens. — Naj oba v miru počivata, sorodnikom izražamo sožalje!

CHARLEROI — MONS

Vse rojake vabimo na 12. avgusta na **božjo pot** v **Quaregnon**, kjer je lepa lurška votlina in smo se razen lanskega leta že več let tam zbirali. Kraj je pol ure stran od Monsa.

Naši pevci so nastopili v Charleroi na

belgijski pevski prireditvi, kjer so morali navdušenim poslušalcem eno pesem celo ponoviti. — Za 1. julija so šli pevci in igralci za avtobusom preko Ardenov skoraj tja do nemške meje. Ustavili so se v samostanu Chevetogne in si ogledali grško-katol. kapelico. Blizu Nadrina so imeli kosilo, ki ga je plačal direktor „essoreuses Falda”. Potem so obiskali g. Kokel-a v nemški vasi Weyvertz in mu zapeli v pozdrav. Za konec so si ogledali velik jez Gileppe nad Verviers.

V Hautrage pri Monsu smo **pokopali** rojakinjo **Nežo Mažgon**, vdovo, roj. Jereb, 1898. v Ravnah nad Cerknem. Zavratna bolezen jo je prehitro vzela ljubi hčeri in njeni družini. — V osmini Srca Jezusovega je odšel k Bogu po plačilo rojak **Andrej Gorjup**, doma iz Ročinja ob Soči. Živel je v Estinnes-au-Val pri Binche, zadnja leta kot upokojen rudar. Zapušča ženo, dva sina in dve hčeri, od katerih je ena redovnica v Franciji. — V Leernes pri Charleroi je konec junija umrl v krogu svoje družine **Franc Hrüberšek**, roj. 1904 v Nemčiji (Hochheide), doma iz Stolovnika pri Rajhenburgu. Rudarska bolezen mu je izčrpala moči; Fatimska Mati božja, ki so jo prinesli v hišo, mu je olajšala odhod. — Naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Med vesele dogodke pa štejemo seveda rojstva in poroke. Otroški glas je razveselil več družinic pri Monsu. Pred oltar sta pa stopila v La Bouverie g. Anton Štembergar iz La Bouverie in gdč. Ivanka Brgoč iz Bousso-bois. Mnogo sreče, mnogo let!

FRANCIJA

Pas de Calais

BRUAY-EN ARTOIS

Ne vem, kako ste proslavili letošnji „materinski dan” po raznih slovenskih kolonijah. Gotovo v družinah ta praznik veselja za otroke in matere ni bil pozabljen, a želeli smo se udeležiti tudi kake javne tozadevne proslave.

Zato smo bili veseli, ko smo dobili iz Bruay vabilo na proslavo „materinskega dneva”. Kot prejšnja leta sta ga skupno priredila Društvo sv. Barbare in Bratovščina živega rožnega venca.

Posebno pozornost so zbudile takoj v začetku otroške skupine v narodnih nošah. Ganljivo jih je bilo poslušati, ko so z deklamacijami in darovi počastili najlepši dan svojih mamic. Malokdaj je vladal tak mir v dvorani kot ravno ob teh otroških nastopih.

Sledila je igra enodejanka „Pismo”, nakar sta prišla na vrsto dva govora navzočih mladih mamic o dolžnostih materinstva.

Vmes je pod vodstvom Franca Pera pridno igrala godba, pri kateri sta sodelovala tudi dva šolarja, Lojzi Kolenc in Jožko Per.

Višek navdušenja in ploskanja je bila zadnja točka, ko je nastopil otroški pevski zbor. Peli so preproste, pa vedno lepe narodne pesmi, ki so šle vsem do srca. Ko so za slovo zapeli zadnjo „Svetlo sonce se je skrilo...” in krepko končali: „Oče, mati, lahko noč!” ni bilo konca ploskanja, da so jo morali ponoviti.

Vsa čast režiserju Kralju in pevovodji Francu Peru in Ivanu Kolencu, ki mu je pomagal pri vajah. Njihov trud je bil bogato poplačan s tem lepim nastopom mladine. Upamo, da bomo imeli še večkrat priliko pozdraviti na odru naš mladinski pevski zbor; če ne prej, pa v oktobru, ko bo pevsko Društvo sv. Barbare praznovalo 30-letnico svojega obstoja.

V juniju se je vršil v Bruay štiridnevni **marijanski kongres**, ki so se ga udeležile vse okoliške župnije.

Ob tej priliki so tudi slovenski izseljenci pokazali, da so ostali zvesti častilci Marijini. Že v soboto so se številni moške in fantje udeležili nočne procesije s prižganimi svečami in polnočne sv. maše. Nekaj izrednega je bila nedeljska procesija. Vse ulice, kjer je šel sprevod, so bile slovesno okrašene. Procesija je predstavljala z raznimi skupinami skrivnosti presv. rožnega venca. Ko so zvočniki napovedali skrivnost: „Ki je Tebe, Devica, v nebesih kronal,” so prikorakali slovenski izseljenci z Marijinim banderom na čelu. Za njim so nesli lepo okrašeno podobo Marije z Brezij, ki jo je spremljala mladina v narodnih nošah in lepo število slovenskih izseljencev. Kot vsako skupino so tudi slovensko pojasnjevali

zvočniki. Tako je množica gledalcev spoznala slovenski narod tudi od te lepe strani.

Novi grobovi. — Družina Jožefa Potisek žaluje za sinčkom **Jean Marcom**, ki jim ga je vzela smrt v starosti 14 mesecev. Njihova tolažba naj bo misel, da že prosi zanje pri Bogu. — Dne 3. julija je nenadoma umrl upokojeni rudar Matevž Borišek. Odkar je pred 3 leti izgubil dobro ženo, je vedno žaloval zanjo. Sedaj oba počivata in čakata vstajenja v istem grobu. — Društvo sv. Barbare v Bruay je z zastavo spremilo na zadnji poti svojega člana, ki je celih 27 let ostal zvest tej zastavi in društvu. Enako ga je spremila tudi zastava Bratovščine.

Preostalim naše sožalje, njemu pa daj Bog večni mir!

VSEM ROJAKOM V PAS DE CALAIS!

Za praznik Marijinega vnebovzvetja, 15. avgusta, ste vsi najlepše vabljeni, da se udeležite romanja na Lorette. Že dolga leta praznujemo ta praznik na prijaznem griču, ki se je vsem priljubil in ga ni treba še posebno priporočati.

Sv. maša s pridigo bo ob 10. uri. Ob 2. uri popoldne so pete litanije Matere božje z blagoslovom. Na svidenje!

Pariz

Sveta maša za Slovence bo: v avgustu: nedelji 5. in 19.; v septembru: nedelje: 2. 16. in 30. — Vsakokrat je ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard (métro: Saint-Placide).

V petek dne 25. maja je po dolgi mučni bolezni umrla **Maric Marija**. Pokopana je bila 29. maja. Pogrebni obredi so bili v cerkvi St. Jean Baptiste de Grenelle, pokopana pa je bila na pariškem pokopališču v Thiais (Division 86, ligne 13, grob številka 29). Pokojna je bila rojena 13. januarja 1908 v Odrancih, v Franciji je delala že skoro 20 let. Pred štirimi leti je bila operirana. Svojo bolezen in trpljenje je vdano prenašala. Naj počiva v miru!

VERRIERE-LE-BUISSON. — V nedeljo, 27. maja, je bil krščen tretji otrok slovenskega zdravnika dr. Franceta Žajdela, šefa laboratorija na Pasteurjevem inštitutu v Parizu. V cerkveno občino se je vključil pod imenom Nikolaj.

SOMME. — G. Horvatu iz Guebirnyja je doma umrla njegova mati. Naše sožalje!

CREUSE. — 13. maja smo imeli sv. mašo v Clugnat, kjer smo se zbrali v lepem številu. Prihodnja sv. maša za Slovence v Creuse bo meseca oktobra, datum in kraj bo pravočasno javljen.

LOIRET. — Zadnjič smo se zbrali Slovinci iz Loiret pri sv. maši v nedeljo, 22. aprila v **Tivernon**, kjer se bomo zbrali tudi septembra. Datum bo javljen, ko bo naš duhovnik vedel, katero nedeljo lahko pride.

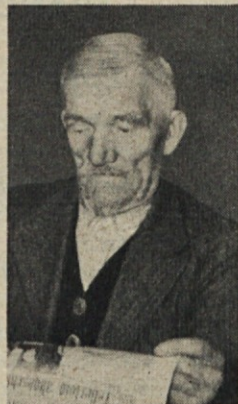
RIS-ORANGIS (Seine-et-Oise). — Na binokostni ponedeljek smo imeli prvič sv. mašo za Slovence v našem kraju. Bili smo veseli in zadovoljni.

MAGNY-LE-HONGRE (Seine-et-Marne). — V nedeljo, 8. julija je bil krščen peti otrok Antolinove družine, Jean-Claude. Naše čestitke!

V začetku septembra pridejo skozi Francijo na svoji romarski poti **koroški Slovenci** pod vodstvom p. Jakoba Vučina. 7. septembra bo dopoldne sveta maša na grobu sv. Janeza Vianneja v **Arsu**, 8. septembra na večer pridejo romarji v Lurd, kjer bo v nedeljo 9. septembra ob sedmih zjutraj skupna sv. maša pri lurški votlini, popoldne ob pol treh pa slovenske pete litanije v kapeli sester Auxiliatrices du Purgatoire, 39 rue de Bagneres.

Pod Luksemburgom

GIRAUMONT. — Iz našega konca se bolj malo javljamo, tokrat pa moramo čestitati našemu jublantu upokojenemu rudarju **Hika Filipu**, ki je letos obhajal 85-letnico svojega rojstva. Rojen je bil dne 1. maja 1871 v Mirni na Dolenskem. Delal je najprej v jugoslovanskih rudnikih, potem v nemških in končno v francoskih. Pred nekaj leti

85-letni Filip Hika

pa mu je bila umrla dobra žena. Zdaj živi pri svoji hčeri gospe Lizi. Na sliki vidite, da je mož še čvrst za svoja leta. Bog naj ga ohrani kolikor mogoče zdravega do skrajnih mej človeškega življenja!

TUCQUEGNIEUX. — Nesrečne smrti je umrl rudniški delavec **Miha Podlesnik**. Zapušča ženo in tri otroke. Pokojni je bil star 33 let. V ostalem nam teče življenje po starem tiru. Nekateri so že preživeli svoje počitnice; tistim, ki jih še niso, pa želimo mnogo oddiha in lepega vremena, katerega je bilo do sedaj še prav malo.

Ob nemški meji

SLOVEN. ŽUPNIJA MERLEBACH Z OKOLICO

Komaj je dva meseca preteklo, ko je bil pri meni oče Sladič Matija iz Hochwalda: „Tako težke sanje sem imel o svoji pokojni ženi, pa sem prišel, da plačam sv. mašo za njen pokoj.“ Bral sem sv. mašo, kot je želel oče; kmalu nato pa je prišlo sporočilo: Sladiča Matija je zadela kap. — Rojen je bil 24. 2. 1879 v Gabrski gori, Sv. Križ pri Litiji, pokopan 13. aprila na Hochwaldu. —

Dan nato je bil pokopan naš dragi **Franc Ribič**, kot že veste. — Upali smo, da bo lepi majnik šel mimo nas, ne da bi vzel koga s seboj. . . . Pa ni bilo tako. 22. maja nas je zapustila mati 8 otrok, **Košir Marija**, roj. 15. 4. 1885 v vasi Nova gora, Sv. Križ pri Litiji. Bila je verna mati, živela v lepi slogi s svojim možem v Creutzwaldu, cerkveno pokopana 24. 5. v Creutzwaldu. — 26. maja je mirno v Gospodu zaspal upokojen rudar **Mlekuš Ivan**, roj. 5. 1. 1896 v Trenti ob Soči, cerkveno pokopan 30. maja v Merlebachu. Kamen na pljučih mu je uničil poslednje moči. — Tudi junij nam ni prizanesel. 11. junija se je težko poslovila od svojih otrok vdova **Doberšek Julijana**, roj. Krajnc 26. 4. 1886 v Jurklostru. V dolgotrajni bolezni je bila lepo oskrbovana od sina Alberta ter hčerke, por. Okorn, iz Creutzwalda; večkrat prevedeno s sv. zakramenti sem jo cerkveno pokopal 13. junija v Creutzwaldu. — Isti dan je smrt v Merlebachu pretrgala nit življenja rudarju **Pirh Francetu**, roj. 1. 1888 v Loki pri Zidanem mostu. Zadet je bil od možganske kapi, pokopan v Merle-

bachu. — Vsem rajnim želimo božjega miru, sorodnikom pa izražamo globoko sožalje.

Čeprav je v naših krajih letos bolj žalostno vreme, pa posije tudi sem in tja sonce. Tako je posijalo v hišo mladoporočencev **Ceplak Franceta** in **Ane**, roj. **Butkovič**, ko sta dobila prvega otročiča, ki je bil tudi prvi vpisan v krsne knjige slovenske župnije v Merlebachu. Obilo srečel — Enako želimo obilo sreče cerkveni pevki **Fani Šinkovec**, sestri našega dirigenta g. Emila Šinkovec, ki je sklenila zvezo sv. zakona z bolničarjem g. **Zins Georges-Jozefom**. Bila sta tudi prva, ki sta bila 12. maja vpisana v poročne knjige slovenske župnije. 9. junija je bila cerkvena poroka v Habsterdicku v kapeli naše Matere božje iz Brezj rojakov **Alberta Doberšek** iz Creutzwalda in **Viktorije Kališnik** iz Habsterdicka. Po dolgem času je bila sklenjena poroka v našem lepem slovenskem jeziku. Božji Zveličar naj vam bo za vedno: Pot, Življenje in Resnica!

Kot vsi čakamo težko zakasnelih cvetic na vrtovih, tako čakajo mnogi naši bolniki veselejših dni, ko bi se jim povrnilo zdravje. Naš dolgotrajni bolnik **Alojzij Tavčar** v Habsterdicku je svoj god praznoval na bolniški postelji; **Vrhovšek Alojzij** bi se pač rad rešil težke bolezni (kamen na pljučih), da bi zadihal kot mladi mož prosto in svobodno; **Alojzij Štetinc** bi svoj god gotovo raje obhajal v Welferdingu kot v bolnici na Hochwaldu, enako **Jakob Orešnik** iz L' Hôpitala ter žena **Albina Baniča** iz Cité la Chapelle. Iz bolnice Strasbourg sem prejel dvojno pismo našega dragega očeta **Pišlar Andreja** iz Aumetza, ki v hudih bolečinah čaka ljubega zdravja. Vsem tem in še drugim našim bolnikom želimo, da bi zopet čimprej prišli v našo družbo. — Vsi ste vključeni v naših molitvah!

Kljub bolj slabemu vremenu vidimo tudi to poletje vse polno izletnih avtomobilov. Tudi mi ne zaostajamo za drugimi. Skoro vsako naše društvo je že naredilo ali pa se pripravlja, da bo naredilo izlet v naravo.

Na binkoštni ponedeljek je pohitel naš cerkveni zbor „**Slomšek**“ v lepo dolino k malemu jezeru med gozdovi Hanauer—Weiher na počitniško kolonijo, kjer so patri kapu-

cini zgradili za otroke veliko poslopje. Ob 10. uri je bila v gozdu pri kamnitem oltarju, nad katerim stoji velik kip Matere božje, slovesna sv. maša, pri kateri je pel naš zbor s spremstvom orkestra na prostem krasno Kimovčevo 4-glasno latinsko mašo. Na koncu je zvočnik ponesel v daljave lepo pesem „Češčena si, Marija“. V veliki obednici nam je potem lepo postregla Slovenka, gospa Guček iz Jeanne d'Arca, ki vodi vse gospodinjstvo v tej počitniški koloniji. V najlepšem razpoloženju: s petjem in godbo se je cerkveni zbor s svojimi prijatelji vrnil srečno domov.

Kmalu za njim so pohitele naše cerkvene pevke iz Habsterdicka pod vodstvom gospe Pisanec prav v isti kraj. Lepo so pele pri sv. maši, ki je bila zaradi vlažnega vremena v kapeli, popoldne pa je sonce vse izvabilo na jezero in v lepe kraje v okolici. Tudi naši rojaki iz Morsbacha in Rosbrückena so se nam pridružili in niso prav nič obžalovali, pač pa želeli še mnogo tako prijetnih izletov.

Pevska in podporna društva naših rojakov so zdaj vabljena na vse strani. V nedeljo 1. julija je Društvo sv. Barbare v Jeanne d'Arcu praznovalo 30-letnico svoje ustanovitve. Francoski župnik je imel slovesno sv. mašo in v pridigi poudaril važnost sv. vere tudi v društvenem življenju. 3 člani od prvih ustanoviteljev so še živi; rojaki Šribar, Urban in Pribošek pa so že zapustili svoje prijatelje.

Največji izlet bodo napravili naši rojaki 5. avgusta, ko bodo pohiteli v našo domovino. Želimo jim srečno pot, želimo jim tam veliko veselja, mladostnih spominov. Pone-sejo naj naše pozdrave vsem: materam in očetom, bratom in sestram, visokim planinam in nizkim dolinam, krasnim cerkvicam na hribih in malim kapelicam ob cesti. Pokažite vsem, da ste velike svetinje sv. vere in ljubezni do doma ohranili tudi v tujini. Pozdravite duhovnike, pozdravite vse, ki kaj dobrega store za naše izseljence!

Ostanite zdravi, pa srečno se vrnite!

*

H koncu našega poročila, sporočamo vsem, ki prej-majajo „Našo luč“ po pošti iz Merlebacha, da jo

bodo odslej naprej dobivali naravnost od uprave iz Celovca. Ker je tja težko pošiljati denar, zato ga tisti, ki za drugo polovico tega leta še niste plačali (vsaka številka 30 frs), pošljete lahko na moj naslov.

Vse dobro vam in vašim družinam želi

hvaležni: Stanko Grims,
aumônier, Rue N. Colson 24.,
Merlebach (Moselle)

NEMČIJA

MOERS — MEERBECK

Posebno veselih novic nimamo. **Umrla** je **Umek Alojzija**, doma iz Tržišča na Dolenjskem v starosti 57 let. Bolehala je že od svoje mladosti, ker se je prehladila. — **Preminul** je **Bevc Alojz**, doma v Mariji Zagorje pri Kozjem, v starosti 58 let. — **Umrl** je **Kaplja Franc**, doma iz Kalobja, zaradi popolne okamenelosti pljuč (silikoze). — Leto dni po smrti svoje žene je bil **Pajtler Franc** operiran (vzeli so mu eno nogo); v par mesecih po operaciji je umrl. Doma je bil iz Vidma ob Savi, star 76 let. — **Umrl** je **Zalokar Martin**, doma iz Vidma ob Savi. — **Pred šestimi meseci** je **Pirčeva mati**, stara 81 let, padla doma v sobi s stola in si zlomila nogo v stegnu; sicer je zopet doma, a hoditi pa brez bergel ne more.

Umrlim kličemo: Bog jim daj večni mir in pokoj, ostalim pa naše sožalje!

Letos se bomo Slovenci iz Meerbecka skupno udeležili **romanja k Mariji v Kevelaer**. Pelje nas avtobus našega rojaka Sotlar Karla.

Na obisk v domovino 8. avgusta se precej pripravljajo; pravijo, da jih bo od nas kakih 300. Srečno pot jim želimo! L. J.

NIZOZEMSKA

Mnogo novic se je nabralo od izida zadnje številke Naše luči, a ker je to pot bolj malo prostora v našem stalnem kotičku, zato vam bomo povedali svoje novice bolj površno in na hitro.

Kakor smo že omenili, smo imeli tudi letos prav lep **materinski dan**. Posebno so se izkazali kot pevci naši najmlajši. Če že

ne govoriijo po slovensko, pojejo pa prav radi. Tudi naše mamice so bile vesele; kaj ne bi bile, ko so pa videle in slišale, da njihovi otroci in otrok otroci še ljubijo slovensko besedo, pesem in glasbo. Tudi znamenovali smo naše mamice. Vsaka od njih je dobila ob vstopu v dvorano lep nagelj. Bilo je 70 mater, a vsega skupaj čez 250 ljudi.

Tudi izlet na Holland, na polja tulipánov, hijacint in drugih rož je lepo izpadel. Prav veseli in zadovoljni smo se vrnili na svoje domove.

Zopet je bila **pri nas č. s. Justina**. Dekleta sedaj prav pridno delajo avbe za narodne noše. Zakaj pa? Da bodo lepše in da bo lepša tudi slov. nova maša, ki bo drugo leto za Veliko noč. Tudi naše najmlajše sestrice hodijo pridno na „deklški sestanek“.

V petek, 22. junija, pa smo imeli pri nas redko slovesnost. Obiskal nas je iz Amsterdama del ljubljanskega opernega ansambla, ki je prav ta čas s svojimi 200 člani nastopal z opero „Zaljubljen v tri oranže“ na „Holandskem festivalu“. Nad 200 Slovencev se nas je zbralo v „Costelum“ v Heerlenu. Le škoda, da je bila dvorana premajhna. Veseli smo bili prireditve posebno zato, ker je bila le-ta **brezpropagandna in samo slovenska**. Takšnih prireditev si še želimo! Ali ne bi bilo lepo, če bi bili vsi Slovenci enih misli: **Spoštovati tuje in ljubiti svoje**.

Na hitro omenjam le to, da na **Lindenhevelnu** že cvetejo lipe in da se skoraj vsak teden rodi v kakšni slovensko-nizozemski družini otrok, tako da se je v tem času povečala „slovenska žlahta“ za 5 otrok. Kje — o tem pa drugič.

Sedaj se pa prav pridno pripravljamo na naše vsakoletno romanje k Mariji Pomagaj v Heerlen. Želimo si le, da bi bilo lepo vreme, ker se je že ves mesec junij in polovico julija „kisalo“. Pa ne povejte nikomur: v 40 dneh smo imeli le 2 dni sonce.

V času, ko boste te vrstice brali, bodo pevci ZVONA, ki letos obhajajo svoj 25-letni jubilej, „rajžali“ po vsej Nizozemski. Dne 4. in 5. avgusta jih bo vozil avtobus od juga na sever in od vzhoda na zahod.

Prihodnjič vam bomo sporočili, kako so se imeli na izletu.

Ker smo v času izletov in jih je toliko, sem enega skoraj pozabil! Društvo sv. Barbare iz Hoensbroeka je priredilo prav lep izlet v Nemčijo. Bilo je lepo; kaj vam bi še več pravil. Drugič pa pridite zraven, če ne verjamete. Pa tudi pili smo in peli, a o tem se lahko samo žvižga...

P o t o v k a

PRVA LETA DRUŠTVA SV. BARBARE V BRUNSSUMU

Meseca junija smo se spominjali veselega dogodka pred 30 leti, ko je bilo 7. junija 1926. ustanovljeno prvo slovensko društvo na Nizozemskem — Društvo sv. Barbare v Brunssumu. Ker je bil takrat izvoljen le začasni odbor, je po nekaj mesecih prevzel društveno vodstvo stalni odbor s predsednikom Alojzom Kaferle, ki je z veseljem in resno voljo prevzel delo in ga v navečjo zadovoljnost vodil skoro štiri leta. Težko je najti človeka, ki bi toliko žrtvoval in tako neumorno delal za društvo, kakor je on delal. Res, da je imel na razpolago najboljše može in tudi članstvo vedno pripravljeno na vse načine pomagati, vendar je težka zamisel, ki bi jo kdo tako izpeljal, kot jo je on, nekaj izrednega.

Zastava in godba je bilo njegovo prvo delo. Še prej ko v dveh letih je bila zastava slovesno blagoslovljena (25. maja 1928). Koliko je vredna domača godba, se je ob vsaki prireditvi videlo. Zato je odbor še bolj poprijel in s tedenskimi prispevki večine članov nam je kmalu zaigrala domača godba, ki je imela po treh letih okoli 35 dobro izvežbanih godbenikov s skoro samo novimi instrumenti. Spremljala je vse slovenske prireditve pri vseh društvih in še drugod ter bila večkrat odlikovana. Poleg godbe smo imeli še močen dramski odsek, ki se ni bal nobene vloge; dve, menda že zadnji, sta bili „Miklova Zala“ in „Revček Andrejček“.

Pri društvu so bili še: pevski odsek, ki je tudi bil odlikovan, precej močen tamburaški odsek in kolesarski odsek. Vse to je spravil na noge odbor prvih treh let. Po treh letih pa je predsednik odstopil, da se je posvetil samo godbi.

Ob ustanovitvi društva smo bili presenečeni, da preč. gospod škof ni odločil za našega duhovnega vodja kaplana iz domače župnije, ampak ne-

nekega nepoznanega patra iz Heerlena. Na ponovno prošnjo pride zopet odgovor, da je le pater Teotim van Velzen lahko duhovni vodja Slovencev.

Takrat je omenjeni pater že iskal zveze s Slovenci tudi po drugih krajih in ni trajalo dolgo, ko smo ga zares vzljubili. Po par letih smo ga pa že kar splošno imenovali „naš pater“ in to popolnoma upravičeno. Spoznal je versko in veselo stran Slovencev in se je v kratkem času popolnoma vživel v naše navade; bil je človek vedno dobre volje, prvovrsten pevec in pa zelo dobrega srca. Takoj je uvidel, kje je pomoč potrebna. Njegova odločnost je presegala meje. Imel je mnogokrat težke boje z nizozemskimi predstavniki za slovenske pravice, a je vedno zmagal. Težko mu je bilo le to, da ni razumel slovenščine: „A tudi te se bom naučil, boste videli!“ nam je zatrjeval.

Maja leta 1930 je prišel med nas prvi slovenski duhovnik g. Drago Oberžan. S patrom Teotimom sta hitro pregledala naše največje potrebe in že tisto leto je začel izdajati društveno glasilo, kar je bilo zelo potrebno. Ta list „Rafael“ se je pozneje razširil v splošno zadovoljstvo kot „Izseljenski vestnik“, ki so ga od 1934 tiskali v Ljubljani in ki je zahajal med Slovence po vsem svetu.

Tisti čas smo imeli težave s potnimi listi, ker ni bilo konzula v bližini. Tudi v tem sta nam pomagala in dobili smo konzulat v Heerlen, kjer smo lahko ustno in v slovenščini opravili vse potrebno.

Tudi slovensko učiteljico smo dobili v osebi gdč. Anice Ažman. Bila je le par let tu in težko je bilo njeno delo, ker je le ob šole prostih urah mogla zbirati otroke in jih slovensko učiti. Njeno delo je bilo kronano z uspehom in se še danes pozna med nami.

Še pevovodjo nam je g. Oberžan oskrbel iz Jugoslavije, nekega organista g. Kronovška, ki je vodil pevce pri vseh društvih. Tudi njegovo delo je bilo kratko zaradi velikih odpustov delavcev v letih 1932 do 1936.

Najsrečnejši dan do takrat je pa bil za patra Teotima 23. februar 1932, ko se je odpeljal za pol leta v Slovenijo, da se dobro nauči slovenščine. Pa se je res naučil in pa tudi celo deželo prehodil. Najbolj so ga veselili hribi, priproste kmečke vasi in pa delavska naselja. Zelo malo je krajev v Sloveniji, ki jih ne bi poznal; bil je tudi v takrat znamenitem trapistovskem samostanu v Rajhenburgu (danes Brestanica). Tam je našel zastavo, ki jo ima danes društvo Heerlerheide - Brunssum. Ta zastava je namreč na čuden način prišla v Jugoslavijo iz

Eygelshoven, pater Teotim pa je poskrbel, da je prišla nazaj in jo je l. 1937 kupilo društvo v Brunssumu, ker je bila prva že bolj v slabem stanju.

Dne 18. avgusta 1934 je v veliko veselje za Slovence na Nizozemskem prišel med nas mariborski škof dr. Ivan Tomažič. V veliki proslavi v Sitardeverg smo 19. avg. po svečanosti v cerkvi pozdravili visokega gosta v patronatu. Tam smo videli tedaj tudi prvo izseljensko razstavo, ki jo je priredil sedaj že pokojni Rudolf Selič. Ta razstava je bila potem prenešana v Ljubljano (od 1. do 10. 9.), kjer je imel organizator več predavanj o izseljenjih, zlasti še o nas na Nizozemskem.

Dne 20. avgusta pa je obiskal g. škof tudi našo kolonijo v Brunssum in rudnik Hendrik v tem kraju.

Za predsednikom Kaferle-tom je prevzel vodstvo društva Franc Zorko, tudi zelo skrben in delaven mož. Na njegovo pobudo si je preko trideset članov oskrbelo rudarske uniforme, kar je napravilo res krasen pogled pri raznih nastopih. Za slovensko službo božjo, ki smo jo takrat še imeli v veliki cerkvi v Brunssumu, smo se zbirali v Langebergu. Z zastavo in godbo smo korakali v sprevedu pol ure dakeč v cerkev; to je vzbujalo zanimanje in občudovanje pri domačinih; po vseh potih so se nam pridruževali rojaki, tako da je res lep spreved prišel do cerkve. — Prostor v cerkvi so nam pozneje odpovedali in iskali smo zatočišča pri sestrah istotam in dobili lepo kapelo, kjer smo se lahko nemoteno združevali.

Tako je naše društvo pridobivalo na ugledu in se še vedno krepilo z novimi člani, nikdo pa si ni mislil, da smo tako blizu vrha, kot smo v resnici bili.

Že leta 1930 so se širile vznemirljive govorice, da rudniki ne vedo kam s premogom. Res je bilo nekaj ljudi v poletju odpuščenih, a so pojasnjevali, da je to naraven pojav in da so to le bolj slabi delavci. Čez zimo je bilo zopet vse v redu. Nastopno poletje se je pa znova začela zmeda. Tedaj je bilo celo nekaj članov društva odpuščenih. F. C.

Vesele zgodbe

(Nabrane v Belgiji)

MOJA ŽENA

Moja žena je bila vedno bolna, odkar sva poročena. Vedno je bila tolažba za mene, ko je vedno govorila, da mi umre. Tega je že 35 let, a mi še ni naredila tega veselja. Še danes živi. Postarala se je, pa tudi jaz z njo. Ali zdaj se pa resno bojim, da mi umre, ker je prepozno, da bi se poročil s kako mlado. Stare sem že itak sit, ker od koder pridem, godrnja: „Kje si pa spet bil, ti vinski brat, ker piješ ga še vedno rad.“ Sva stara, vedno še živa, vljudna in siva, hvala Bogu! Sedaj pa pozdravlja vse Slovenice po Franciji in posebno še naše nekdanje sosede iz selske goré, Molinovo Micko in Angelo.

Zakaj si jo vzela?
Zato k' sem znorel,
zato ker je b'la lepa,
moja želja pa slepa.
Danes imam pogum,
čeprav jo dobim po strun'.
Ne bojim se je več,
ker kmalu bo preč!

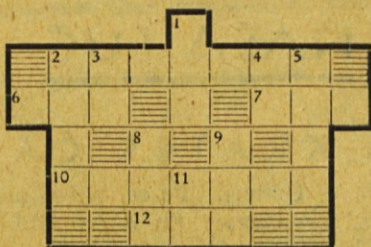
H. H. Francija

PREBRISAN „KNAP“

V idrijskem rudniku so radi včasih namesto delali — zadremali ... Seveda so poprej postavili stražarja, da jih bo zbudil, če pride inženir. Nekoč so postavili za stražarja Franceta s Podklanca. Pobič je bil še mlad in malo premalo nadarjen in je svojo dolžnost zvesto izpolnil. Ko je prišel inženir s predelavcem in sta govorila, je stopil k njima in rekel: „Tiho bodita, ker možje spijo ...“

V Limburg je prišel mlad Hrvat in začel delati v mini. Težko mu je šlo in še teže je bilo, ker so okoli njega delali sami Flamci. Jezil se je in jim dopovedoval po hrvatsko: „Ja ne ču tu radit. Ne budem više radio tu.“ Flamci so ga gledali debelo in mu migali, naj le pogumno koplje naprej. Ker pa ni odnehal in je kar naprej govoril vanje, gre eden od njih v drugi rov in pocuka nekoga Slovenca za rokav. „Ti, kaj bo z onim,

Za bistre glave KRIZANKA

Vodoravno: 2. naslov Župančičeve knjige mladinskih pesmi; 6. žensko ime; 7. skupina čebel, kadar rojijo; 10. kaj dela tisti, ki se boji; 12. orodje, s katerim režemo.

Navpično: 1. jed, ki jo napravimo iz mleka; 2. najlepši del cvetice; 3. oslov glas; 4. mera za 100 kvadratnih metrov; 5. del človeškega telesa; 8. nasprotje od „delaven, marljiv“; 9. žival, ki ima bodice; 11. del besede „popoldne“.

REBUS

PADEC
ANTON

(Prečitaj, kako se piše ta človek).
(Rešitev prihodnjič)

UGANKI

Na slemenu čepi,
ves dan kadj,
Če v ognjišču ognja ni,
se žalosti.

(D i m i k)

Zjutraj naznanja nam beli dan,
zvečer pa že zgodaj je zaspan.

(P e t e l i n)

REŠITEV UGANK iz prejšnje številke:

Posetnica: Branjevec.

Zlogovnica: reka, osat, žaba, noga, Ivan, vihar, eden, Noe, Eva, copata. — **ROŽNI VENEC.**

ki dela pri nas. Kar naprej govori o radiu. Kaj bi rad še v mini poslušal radio?

„Ha! Ne radio, on pravi, „radio“, to se pravi „delati“.

„Zlomak, potem naj reče „Werk“, ne pa radio ...“ se odreže Flamec.

NAŠA LUČ

Z A K R A T E K Č A S

V šoli. — Učitelj: „Peter, povej mi kak pregovor!“ — Peter: „En norec lahko več vpraša, kot more deset pametnih odgovoriti.“ — Učitelj jezen in razburjen reče: „Kaj ne veš nobenega drugega kot tega?“ — Peter: „Pač! Če psu na rep stopiš, zavili.“

V vlaku. — Sprevodnik v vlaku posvari potnika, ki se med vožnjo steguje skozi okno. „Kaj vam pa to mar!“ se odreže potnik surovo. „Ljubi gospod,“ pravi sprevodnik, „lahko se zgodi, da zadenete z glavo v tunel. Tunel se lahko podere in nesreča je tu...“

Pa si je skuhal! — Mesar je bil jezen na brivca soseda. Nekoč pomoli, ko je bila brivnica polna ljudi, glavo skozi vrata in vpraša: „Šaj pri vas brijete tudi prašiče, ne?“ — „O prosim, prosim, kar vstopite. Bomo takoj naredili,“ se odreže brivec.

Pogovor. — Kako si lahko zamišljate, da sta Janez in Urška zaročena? — Drugače ne kot: Ona ima prstan, a on prazen žep.

Prebrisan tat. — Vsak teden je neki delavec, gredoč iz tovarne, peljal samokolnico, polno slame. Vrtar ga vidi prvič in vpraša: „Kaj imaš pod slamo?“ — „Nič, poglej!“ Vrtar pogleda in ne vidi ničesar ter ga pusti naprej. Drugo soboto isti prizor. Tretjo spet isto. Gospodar pokliče detektiva, ki ga opazuje, kaj bo delal, preden bo odšel z dela. Tudi ta ugotovi, da pod slamo ni ničesar.

Neki dan pa pravi delavcu njegov tovariš: „Ti pa znaš vleči gospodarja za nos! Misli, da kradeš, pa ni res.“ — „Ni res?“ odgovori delavec. „Seveda je res: vsak teden mu vzamem po eno samokolnico.“

Vzoren državljan. — Krava, tri litre si ga že danes požrl, pa ga še nimaš dostil!

Ko me pa kar naprej žeja...

Pa se vode napij!

Oh, žena, ti pa res prav nič časopisov ne prebiraš. Ravno danes je pisalo, da bodo izdali predpise za varstvo vode...

Amerikanska. — Peter: Ali je res, da se z možem učita italijanski? — Anny: Res je. — Peter: Kaj mislita potovati v Italijo? — Anny: Ne. Posvojila sva sedemmesečnega italijanskega otroka in bi ga rada razumela, ko bo spregovoril...

Prijatelj prijatelju: „Kdaj se boš pa oženil?“ — „Ko se bo ona!“

DOBRO SE JE NAUČIL

Jože je prišel k župniku. Pritoževal se je in ga spraševal, kaj naj naredi s svojo ženko. Kar naprej se jezi, naj stori tako ali tako.

Župnik mu reče: Pojdi lepo domov in žene nič ne poslušaj, kaj govori.“

Jože odide in čez par dni sreča župnika. „Kako pa je zdaj s tvojo ženko, dragi!“ ga vpraša župnik. „Prav lepo,“ odgovori Jože. „Včeraj mi je rekla: ‚Jože, nesi k župniku par ducatov jajc in lepo šunko! Jaz jo še poslušal nisem...‘ — ‚Prismoda neumna. To bi jo pa lahko poslušal!“

Fr. Sk., Francija.

